

Reflectie

De zee

Het wordt eb. Een grootse gebeurtenis. Vanaf je voeten. Tot ver weg. Aan beider zeezijden. Ook de invoeging van het firmament. En dan verontrustend: een plaatje, zou je zeggen.

Dit alles mondt uit in de haiku waarin de ebwording – *de vloed neergaat naar eb* – overgaat in: jou zó te missen. Er heeft zich ooit en ergens een drama voltrokken. In alle onvoorstelbaarheid. En, nu de heftigheid ervan enigermate luwt, kan in alle voorzichtigheid aangegeven worden hoe een 'jou' zó te missen is, gemis wordt; en dat tot in je diepste zelf.

Pas nu kan over een tragedie gesproken worden.

De zee

Er heeft een zware storm huisgehouden met veel duinafslag en helmplant nu. Een synoniem voor het drama. Zij kijkt opnieuw naar de zee, de zee in een andere hoedanigheid.

De zee zoals zij die nog nooit zó ervaren heeft, laat staan meegemaakt heeft. Zeker, alles wat zij hoort over de zee en het zeemansleven raakt haar, maar dat komt van buiten naar binnen. Evenals wat kustbewoners meemaken, films laten zien. Lectuur en poëzie dóen. Daarover kun je nadenken, een levendig gesprek over voeren; en veel ervan vergeten.

Maar pas nu kan over háár tragedie gesproken worden:

*De zee – De zee
Een kind dat erin verdrinkt
De zee der zeeën*

Zij komt – zonder het zelf amper te merken – weer terug in de realiteit van de dagen. Terwijl haar acute pijn mindert, het gemis in haar een thuis vindt, wat-altijd-zal-blijven haar voor ogen komt, ja: ruziën twee wandelaars; en overstemt dat alledaagse het brandingsgeruis.

Annemiek ten Have